

a magyar nép mulattató képes ujsága.

III. ÉVFOLYAM. Megjelenik MINDEN VASARNAP. Ára 3 hóra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba Városháztér 6. sz. alá küldendő.

Pest, május 23. 1869.

20. szám.

Gyüjtőknek ÖT ELŐFIZETŐ után tiszteletpéldány jár.

Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat mely Ludas Matyinak van szánva.

A válaszfeliratokra.

Megesküdt a király hü magyar népének
— S szavát meg is tartja! —
Hogy boldogulását népe jólétének
Szivéből óhajtja.

Leirta, ki mondta — ékes szép beszédben,
Szándékát szivének,
Kérését megadja, meg nem is tagadja —
Vitéz nemzetének.

Nép képviselői! a karok és rendek
Hadd jöjjenek össze:
Honfiui hüség, szabadság szerelme!
Hát te velük jöszsz-e?

És ők össze ültek, hosszan tanácskoztak
— Volt szép beszéd böven
Kár hogy több a szolga, mint a szabad lélek
Ebben az idöben.

Ott küzd a szárny csapat, milliók imáját
Válaszába önti;
S neki ront a vak had, a sok tiszta igét
A szemétre dönti.

Szólt a derék sereg, férfias hüséggel
Volt irva levele . . .
De a szolga csoport azt orditja rája:
Ki vele! le vele!!

Szólt a bugyogós had, szolgai készséggel
Egykor virradóra . .
De az egész válasz, nem volt olyan hosszu
Mint a Pulszki óra.

Az egész: föhajtás, szolgai bóllintás
„Amint Bécs akarja“!
S a szegény nép otthon jó reményét vesztve
A fejét vakarja.

A magyar nemzet az idén ilyen galalambformában várta a pünkösdi szentlélek megjelenését.

Kossuth Lajoshoz.

Millió sziv dobog feléd
Millió kar tárul, —
Jöjj hozzánk közelebb
Turin távoláról.

Mit ér nekünk hired s neved?
Bár oly dicsö és nagy!
Ha tenmagad a nemzet-test
„Kiszakadt lelke vagy.“

Tudod jobban mint bárki más,
A test lélek nélkül
Enyészetnek martaléka,
Végre is rommá dül.

Jöjj „pünkösdi szentlélekül“
Hozva erőt és fényt,
Mely fuvaljon a nemzetbe
Uj életet s reményt.

Nézd! — a jogáldozó papság
A szent oltár körül . .
A hon megnyilt templomában
Ujra mint tömörül:

Hogy a lealázott nemzet
Még fenmaradt jogát,
Régi bálványistenének
Tömjénül nyujtsa át.

Jöjj, s a bálványimádókat
Templomfertözöket . .
Sujtsd a szent jog ostorával
S paskold földhez öket!!

Rajzoló: Blumberg | Felelős szerkesztő. Bényei István. | Kiadó-tulajdonos: Mészáros Károly. | Metsző: Huszka.

Pest, 1869. Nyomatott Vodiáner F.-nél, megyeháztér 9. sz.

Annyi jó akarat, annyi szent igazság
Annyi szép s nagy eszme!
Mind félre lesz vetve, mind lekiabálva
Mind... mind kárba veszve.

Hej! a mi többségünk, akármit kivánnak
Csak áment mond rája,
A bolond keringőt — mint a nimet huzza
Mindig csak ugy járja.

Járjátok bolondok — hebehurgya módon
Azt a német tánczot:
Magatok rakjátok s méltán megkapjátok,
Rátok a rabláncot.

S a felső hatalom, gunymosollyal nézi
E nagy gyávaságot...
„Ha nem is kéritek, nem is érdemlitek
Ti a szabadságot."

Kondor Marczi.

Ludas Matyi keserü labdacsai.

Csak nem jó az ördögöt a falra festeni, mert végre is megjelen. Addig addig ijesztgették a sajtóvétségeseket a váczi internálással, hogy május 20-kán 9 órakor csakugyan megjelent az ördög — egy szerény fegyházi hivatalnok és egy gyiklesövel ellátott vörös hajtókás f o g d m e g képében és elvitte Göcsei Horváth Gyulát czakonpack Váczra az á l l a m f o g h á z b a. Szervusz Horváth! Matyi is nem sokára lát.

Hát Ludas Matyi? (alias Mészáros Károly) Ludas Matyi még az ördögnek sem kellett, itt hagyta további rendeletig a kóterben.

Óh minő szép concessió! Dicső közösügyes osztrák magyar alkotmány . . imádlak.

Igen nyájas olvasóim! itt hagytak engem egyedül, „a k i r á l y i ü g y e k i g a z g a t ó j á n a k h a t á r o z o t t k i v á n s á g á r a."

Derék ember, valóban jószivü becsületes ur ő méltósága! nem akarta Váczra történt deportáltatásom által vállalataimat tönkre tenni.

Söt többet mondok, ő méltósága annyira vitte irányombani nemesszivü barátságát, hogy Thaisz Elek urnak sz. k. Pest városa főkapitányának még azt is megparancsolta, hogy engem „s z o r o s a b b f e l ü g y e l e t a l a t t t a r t s o n."

Mennyi figyelem egy Ludas Matyi irányában? lehet-e ezt meg nem köszönnöm ily rendőrileg elhagyatott főv árosban, hol fényes nappal ugy eltünt Benyiczky ezredes, hogy többé elő se került élve. Minő gondoskodás egy oly peczérdus vidéken, hol a legnépesebb téren is veszett ebek marják meg a sétáló közönséget? Ergo gratias!

Hanem engedjen meg magának Pest város főkapitánya Thaisz Elek ur! oly alkotmányos és loyalis bánásmód és figyelem után mint a kir.fiskus ő méltóságaé, hogy adhat ki ily háromlófarku basához illő fermánt Nagy Mihály porkolábnak: „e n n é l f o g v a M é s z á r o s K á r o l y t a z o n h e l y i s é g b ő l, h o l m o s t v a n s m e l y n e k a b l a k a i a z u t c z á r a n y i l n a k, e g y u d v a r i s z o b á b a h e l y e z z e á t."

Mivel érdemlette meg azt Ludas Matyi vitézlő kapitány uram! hogy egyszerre „udvari" emberré degredálja?

Isten veled tehát penészes kóterlak, vérszopó poloskák és óriási bolhák fészke! Itt hagylak hát dutyi! azzal az egyetlen egy ablak karikáddal egyetemben, melyen által szivhattam csak egy kis poros levegőt a Lipótutczáról.

Ezt is megsokallották.. Megirigyelte tőlem Thaisz Elek ur azt az egy □ láb szabad területet is melyen át ugy délutánonként egy kis napsugár belopózkodhatott hozzám.

De hát mért is nem jött az a napsugár főkapitányi engedélyel? Bizonyosan ezért hangzik a fermán végszava ekép: „t o v á b b á i r á s b e l i e n g e d é l y e m n é l k ü l s e n k i t h o z z á b e n e e r e s z s z e n."

Ha csupán hitelezőim lennének a „s e n k i" kategóriába sorozva . . megjárná . . de hát uramfia! jó barátaim, ismerőseim, munkatársaim, szerkesztőm s horrendum dictum! még a feleségem is . . igen kérem a feleségem is. E már vitéz kapitány ur valóságos barbarismus, attól is megfosztani szegény Matyit, hogy felesége mint jó hitestárs a keserüség felében részesülhessen. Pfuj!

Barátaimat, tisztelőimet, ismerőseimet tehát figyelmeztetem,hogy sziveskedjenek sz.kir.Pest városa alkotmányos főkapitányához, Thaisz Elek urhoz fordulni; ő

bizonynyal kegyes leend a visitconcessiót mindenkinek megadni, csupán csak a feleségemnek nem.

Tőle szegénytől a tisztelt hottentotta megtagadta.

Ha a quártélyt felmondják a lakónak, mi következik? A költözködés. Ezuttal nem kellett trágerek után mászkálnom. Ott termett a porkoláb egy fittyentésére 4 szál drabant.

Egyik fiatal legénynek, midőn iróasztalomtól felállitottak, csaknem kiesett a köny szemeiből. — Azt mondják, a drabant goromba mint a pokrócz. Nem igaz, kinek Ludas Matyi miatt könnye tud peregni az nem az.

Ne busulj miattam jó fiu! mert ha megtudja Thaisz kapitány, bizony isten kivetköztet a komisz . . . mundérból.

Itt vagyok tehát azon szomoru hajlékban, hol boldogult fogolytársam Böszörményi! Krisztus kinszenvedéseit kiállotta; és a honnan harmadnap mulva kedves nővére elutazott . . utánna!

Hanem most veszem észre, hogy nem egyedül vagyok. Ni ni ott mászik a szegletben egy . . lóbogár.

Na Borsszem Jankó! most már igazán elmondhatod: hogy Ludas Matyinak bogara van.

Udvari czellám már nem oly világos, mint az előbbi, mi munkától gyengült szemeimnek épen nem szolgál előnyére; hanem hiszen azért sötétben sem szünöm én meg tovább terjeszteni a világosságot.

Ki tudja? talán még annál nagyobb . . . annál ragyogóbb lesz a fénye?

Ah! mein Gott! nem hittem, hogy uj szállásomban ennyi ellenségemmel találkozzam. Bizony sokan vagynak itt a privát boszuló hatalmak, a kik háborgatnak; kik a humanitás ellen a legnagyobb erőszakoskodást, a legkiállhatatlanabb kényuralmat követik el.

No csak háborgassatok, szemtelen legyek!.. Ludas Matyi háromszorosan adja ezt nektek vissza.

Bandi szógám, menj csak, hozz egy hatos ára légyvesztő papirt.

Csak azt szeretném tudni voltaképen, hogy mint sajtóvétségileg elitélt, kinek a foglya vagyok én, a királyi ügyek igazgatójáé? vagy a sajtóbirósági elnökségé? vagy Thaisz kapitány uré? Péterhez, Józsefhez, Károlyhoz küldözöm panaszaimat... és semmi felelet.

Kérem, kérem, azért hogy én csak olyan liliputiform a kis emberke vagyok az önök szemei előtt, álljanak hát szóba velem, habár csakugy félvállról is, mint Deák Ferencz József főherczeggel.

(Folytatás jövőre.)

Bihari 48-as dal.

Lefelé folyik a Tisza.
Ketteje már megtért vissza . .
Bécsnek indult és arra tart . .
Arra sodorja a magyart.

Tisza! Tisza! mivé lettél..
A medredből de kiestél.
Zavaros a politikád . .
Bécsnek használ, nekünk csak árt.

Foly a Tisza kanyarogva,
Baloldalról átcsap jobbra . .
Ne csudálkozz magyar rajta . .
A „kormányképesség" hajtja.

Tarts a negyvennyolczas párttal
S ne evezz a Lajthán által,
Hidd el hamarább eléred . .
A . . . miniszterelnökséget.

Reszelt torma.

Pulszky orra alá, a jobboldali válaszfeliratért.

Sámson! testi erőt vesztett hajdanta hajával,
Ámde te minden előtt ... csakis a lelki erőd.

Muzeumunkat mint gyarapithatod ódoni tárgygyal?
Őskori mumia vagy . . tedd spirituszba magad.

Treffortnak.

Túr, fúr, ront, bont és prüszszög mérgébe Trefort ur!
Rendre tanitja a barbárt legközelebb Ede Horn!

Kemény Zsigához.

Mondád: „agyvelejét fecsenték ők ki a jobbnak."
Mily badar ostoba szó! volt nekik ez valaha?

Az esperes és a tanitó.

Tisza Kálmán: Amicze mi az a kezében?

Schvarz Gyula: E bizony nagyt'szteletü esperes ur! vir gula . . .

Tisza Kálmán: Hát mire használja azt maga? talán botozza tanitványait?

Schvarz Gyula: Nem biz én kérem átosan nagytiszteletü esperes uram! ezek a fiuk nagyon gonoszak kötelességüknek sem tesznek eleget, nem tanulnak s e mellett mások főkép nagytiszteletü ur irányában is nagyon garázdák. . hát ezt a virgácsot csak tekintély szerzőül használom.

Tisza Kálmán: Tudja mit barátom! csipje galléron őket és pálczázza meg Camera Caritatis csak amugy suttyomban.. hogy a szomszédok meg ne hallják; különben meg tudnák, milyen garázdák a gyermekek és milyen barbárok a tanitók.

Fricskák.

Azt mondják, a jobboldali feliratot Pulszky irta. Lehetetlen! hisz mikor irta előtte volt az orra, már pedig az a mis-más, sokkal rövidebb mint az ő orra.

„Éljen a köztársaság" „Le a császárral!" e kiáltás hangzik most naponkint Páris utczáin s Európa egyik zsarnoka — Napoleon ugy remeg a választásoktól, mint a miskolczi csízmadialegény a remekléstől.

Béke és háboru.

Horváth Bódi: A fene hitte volna, hogy ez a kis menydörgés ilyen záport hozzon a nyakamra.

A budai várban lévő fináncziministerium helyiségében a második emeletbe vezető lépcsőnél valami furfangós atyafi vörös krétával ezeket irá fel a falra: „h o c h d e u t s h e k u l t u r“, föntebb pedig a „S c h w a b e n R e i c h“.

Valjon nem azt akarta e jelezni a két előbbi szóval az illető, hogy a Csaszlauból bevándorolt s itt ragadt sárga kabátos bugyogós fekete cilinder kalapos cseh civilizátorok hivatalhelyisége az?

Aligha nem; a két utóbbi szó egyébiránt e hiedelmünkben megerősit. „Schwaben Reich“ nem jelenthetvén szerintem se többet se kevesebbet mint: s v á b o k o r s z á g a.

A „Pesti Napló“ a 48-as párt válaszfeliratából h a l a d á s t vesz észre.

Sajnáljuk, hogy a bókot nem viszonozhatjuk, — mert pulszkias válaszfelirat ugyancsak magán hordozza a m a r a d á s bélyegét.

Magyarország nem volt hanem lesz.

Lám mily látnoki bölcs vala gróf Széchényi midőn szólt:
„Nem volt még Magyarország! ámde leend ezután“
Nagy magyarunk ama jóslata bételesült igazán, mert . . .
Büszke hazánk csakugyan bécsi provintia lőn.

Nógrádi krónika.

Maradi Marady Jeremiás és számos társainak kérelme a belügyérhez.

Nagyméltóságu miniszter ur! Tudtunkra esett, hogy néhány nyugtalan és forradalmi lángot okádó b.-gyarmathi polgárokból álló választmány, rendes biróság felállitásáért folyamodott Nagyméltóságodhoz. Ez ellen mi ezennel ünnepélyesen óvást teszünk, még pedig következő hazafias felkiáltással: Éljen Turcsan! Éljen a kupaktanács!!

Oh tempora! ó móres! vagyis magyarul óh tempóra szedett móresse őseinknek!! nem fordultok e sirjaitokban hasra, ha meghaljátok, hogy unokáitok elég vakmerők fellázadni azon piszok és szemettel eltelt tespedés ellen, melyben ti születtetek, vigan éltetek, és szerencsésen meg is haltatok!

Törvénytudó biró! apage Satanas! hiszen akkor talán még a polgármesteri hivatal is megszülemlenék! és mi lenne akkor B.-Gyarmatból! mi lenne belőlünk? annak boldogságát, és saját zsebeink nyugalmát hőn ohajtó szegény fiaiból? akkor talán még a „kishid“ karfáját is megcsináltatnák; de hát kérdjük, hogyan esnék akkor az Ipolyba, a zuhanyfürdő gyönyörei után áhitozó, pinczéből hazatérő nyugalmas spiszburger?

Akkor még talán az utczatisztitás ördögi eszméje is feltünnék édes szülőföldünk elborult látkörén! de kérdjük ismét, ki pótolná akkor a szegény ember költségét? Ki most jól eltelve por és szemét hulladékkal félannyit fogyaszt a drága élelmi szerekből? vagy talán a szép zöld szinnel bevont és idylli békákkal garnirozott posvány sérti a lázadók szemeit! de hát ki fogja akkor pótolni az ebből járandó jövedelmeit a papok és orvosoknak?

De többet mondunk, akkor talán még a néptanitók is rendesen megkapnák fizetéseiket! de miből fizetnénk azután a város kondását, pedig egész önérzettel mondhatjuk, hogy ez utóbbinak ez ideig soha okot nem szolgáltattunk a panaszra; és épen ez képezi létünk egyik legföbb büszkeségét!

Talán akkor még a vásárbérlőtöl is elökérnék a vámtarifát?

Vagy — borzasztó csak gondolni is! — talán a begyülendő büntetéspénzeket is egész akkurátusan akarnák kezeltetni? Csitt! itt egyik kéz a másikat mossa, és minthogy a szappan tisztét itt a hatosok és forintosok végzik, nem csuda, ha a sok mosakodás közben elolvadnak, szóval ma nekem, holnap neked!

Eddig ha valakit közülünk maga elé hivatott a biró, ha csak egy pinczével is birt, mondott a hajdunak valami nem jó illatut, és utasitotta, hogy a birót küldje ő hozzá! ugy-e bár szeretnék a lázadók, ha egy törvénytudó erélyes biró ilyes hazafias üzenetért supárnyába dugatna bennünket? de hová lenne akkor őseink által szerzett, és mindez ideig szüzen megőrzött burgeri szabadalmunk?

Azért tehát a legmélyebb alázattal esdünk nméltóságodnak, mikéntveszedelmes ujitótársainknak ebbeli korszerütlen kérelmüket ignorálni és bennünket velük együtt eddigi nyugalmas és maradi állapotunkban kegyesen meghagyni méltóztassék; igérvén: hogy ez esetre mindannyian a jobboldalra térünk; de ha kérelmünk sikertelen leend, akkor valamelyik pinczébe, mint ősi alkotmányunk védbástyájának falai között, ugy kikiáltjuk a respublikát, hogy az egész nagyhatalmi miniszteriumnak sem sikerülend bennünket kibékiteni!

alázatos szolgái
Maradi Jeremiás és társai
b. gyarmathi burgerek.

Panasz és óhaj.

Hej de nagy a mi bánatunk,
Kosssuth után nem várhatunk,
Deák Ferencz bérencz hada:
Személye ellen támada,
Mért adta a negyvennyolczat?
Mely szivünk s lelkünkhöz forradt.

Deák Ferencz bölcs egy atyus . .
Osztrák-magyar dolegatyus,
Feladta a negyvennyolczat.
Alkotmányunk csak egy nyolczad.
Annyira meg van nyirbálva . . .
Ezért kiáltjuk mi már ma:
Mig végkép össze omlanánk,
Gyere haza Kossuth apánk!

Endrei.

Sziporkák,

A sz . . éji őr hushagyó kedden éji 12 óra helyett 9-et kiáltott.

Pár percz mulva találkozik egy hazafelé tántorgó polgártárssal s kérdi az őrtől :

„Hány óra János bátya?

— Tizenkettő — vala a felelet.

„Hát miért kiáltott az imént még is 9-et?

— Mert nem akarom még, hogy hamvazó szerda legyen.

Egy vidéki kisebb városban bizonyos jótékonyczélra mükedvelő előadást rendeztek az ifjak.

A hölgyvilág sehogy sem akarván vállalkozni a komédiára, mit volt mit tenni, a női szerepeket is férfiak játszották.

A publikum nyugtalanul várta az előadás kezdetét s végre is megunván a várakozást tombolt és lármázott, hogy kezdjék már a darabot.

A nagy lármára aztán előbuvik a sugó s következő szavakat intézte a közönséghez :

„Csak néhány percznyi türelmet kérünk még, mig a herczegnő megborotválkozik.“

Szurkapiszkák.

A napokban egy külföldi diplomata időzött Pesten incognito, meglátogatta egyik miniszterünket s sokáig beszéltetett magának a magyar dolgokról. — A miniszter persze égre földre dicsérte a magyarok jelenlegi boldog állapotját. — Erre a diplomata megszólalt magyarul — mert eddig franczia nyelven ment a társalgás — minn is ő exja a miniszter akkorát bámult mint Árva megye Gorove ur abbeli szándékán, hogy a bobrói kerületet ott akarja hagyni; — tehát a külföldi ur megszólalt magyarul mondván: „kedves kolléga, én most vagyok először önök országába, de az önök dolgait nagy figyelemmel kisérem, s hogy ezt minél pontosabban tehessem, im a magyar nyelvet is megtanultam. Mind szép az a mit drága kolléga ur most nekem elbeszélt, hanem Bécsben meg ugyanezt nekem másként beszélték el; — ha meg nem sértem önöket egy adomát alkalmaznék önökre; mit is egy magyar adomagyüjteményben olvastam. — Ugy vannak biz önök ezzel a mostani nagy boldogságukkal mint az egyszeri czigány a kávéval; — felettébb dicsérte a czigány, hogy milyen drágalátós fáintos étel az a kávé, — hát ettél már? kérdék tőle a többiek, m é g é n n e m e t t e m — felelt — hanem a b á t y á m l á t t a, m i k o r m á s o k e t t é k.“

Párbeszéd egy baranyai esperes és egy pap (keresztfia) közt.

Esp. Kell-e fiam Harkány?

Lojos. Nem. —

E. Hát Csány?

L. Az sem. —

E. Hát Maty?

L. Nem. —

E. Hát Sámod?

L. Az sem. —

E. Hát Tótfalu?

L. Nem. —

E. Hát Ipacsfa?

L. Az sem. —

E. Hát Csepel?

L. Nem?

E. Hát Büdösfa?

L. Az sem. —

E. Hát Tésenfára elmennél-e?

L. Oda se, én csak Luzsokon maradok, mert az nagyon közel esik Vaiszlóhoz, könnyen bemehetek tárgyalásra, meg ott annyi konvencziom van, hogy még a harmadévi buzám se adtam el.

A minap egy együgyü polgártársnak kezébe akadt valahogy a Borsszem(telen)jankó, nem tudta mit csináljon vele, elől kezdje? hátul-e? elvitte a paphoz mondván; ihol van édes tiszteletes uram elhoztam ezt a bolond ujságot, azt mondták róla a városban, hogy ez a mi minisztereink ujsága, és hogy ezt a mi keserves filléreinken nyomtatják a mi gyalázásunkra.

— Igazat mondtak András — szólt az öreg pap — hanem ezért ne haragudjék kend a miniszteriumra, mert lássa az ilyen nagy uraknak sok bolond passiójuk, dolguk van, hát kell nekik egy kis mulatság is.

— Már hogyan értsem én azt, kérdé András gazda.

— Hm! hát hallotta-e hirét András gazda az udvari bolondoknak?

— Igen is hallottam.

— No! lássa kend ezek már kimentek a divatból, osztán hogy a nagy uraknak legyen egy kis mulatságuk, hát fogadnak egy ujságirót, osztán azzal össze iratnak mindenféle bolondot.

— Ugy hát ez a Borsszem Jankó is olyan u r a k b o l o n d j a?

— Az hát!

— No, igy már értem a sort.

Gróf Andrássy Gyulához.

Gróf Andrássy a minister —
Amint mondják, — furcsa ember,
Gyengül nála a „hallérzék"
Mihelyt beszél az ellenzék.

De az nem saját hibája,
A ház „rosz akusztikája"
Okozza, hogy nem hallja jól,
Amit a „baloldali" szól.

Lám minő hasznos taktika!
Az a hibás akusztika,
Mely ép az ellenzék szavát
A fülön nem bocsátja át.

Andrássy ur hát egészen..
Még sincs jobboldali részen,
Ha ott van is szivvel, lábbal,
De legalább „fülére bal."

Akusztika csodát mivel,
Lehet ő mág lábbal-szivvel
Végtére is egészen bal,
„Akkor aztán mindent jól hall."

Papirrágó.

Nyilatkozat.

Nagy megütközéssel olvastam egy pár német lap különösen pedig a kormány párt egyik közlönye jelesül az „Esti Lapnak" azon tegnapi ujdonságát: hogy részemre a sajtóbirósági elnökség által engedményezett, különben egészségi szempontból használt szabadsági időt arra használtam volna fel, hogy egy katonatiszt feljelentése szerint ő Felségéről s a miniszteriumról ugy nyilatkoztam volna egyik sörházban, hogy a vendégek mind megbotránkoztak szavaimon.

Ennélfogva azon katonatiszt feljelentését — miután titkos bemondásának semmi alapja nincs, mit az e tárgybani kihallgatások ki fognak deriteni — előlegesen is roszakaratu rágalomnak nyilatkoztatom s általában az egész közlemény valóságát kereken tagadom.

Pest, május 21. 1869.

Mészáros Károly,
a Népszava és Ludas Matyi
kiadója.

Rajzoló: **Blumberg** | Felelős szerkesztő. **Bényei István.** Kiadó-tulajdonos: **Mészáros Károly.** | Metsző: **Huszka.**

Pest, 1869. Nyomatott Vodiáner F.-nél, megyeháztér 9. sz.